

Η “λογική” τής «Ιατρικής/Υγειονομικής αστυνομίας»!

Λοκντάουν από τό 1854, έξαναγκαστικοί έμβολιασμοί από τό 1834

Τό φαινόμενο τής ιατρικής αστυνομίας ήταν γνωστό στήν Έλλάδα ήδη από τόν τρόπο αντιμετώπισης τής επιδημίας τής χολέρας πού είχε έμφανισθει τό καλοκαίρι του 1854 στόν Πειραιά.

Μέ άφορμή τό γεγονός ότι ή μετακίνηση του πληθυσμου γινόταν μόνο μέ ιατρική βεβαίωση και αστυνομική άδεια (κατά περιεργο τρόπο μέσα σέ χρονικά όρια πού θυμίζουν τό ώράριο μετακίνησης επί έποχής κορωνοϊκου λοκντάουν, δηλ. από τίς 6 τό πρωί μέχρι τίς 8 τό βράδυ!), ή Μαρία Κορασίδου, Έπίκουρη Καθηγήτρια στό Τμήμα Κοινωνικής Πολιτικής του Παντείου Πανεπιστημιού, σημειώνει στό πολύ σημαντικό –για τήν κατανόηση τής όργάνωσης του χρόνου και του χώρου μιās «άρρωστης πόλης»– βιβλίο της «**Όταν ή άρρώστια απειλεί. Επιτήρηση και έλεγχος τής Υγείας του Πληθυσμου στήν Έλλάδα του 19ου αιώνα**» (έκδ. τυπωθήτω, Αθήνα 2002, σελ. 109):

«Η ιατρική βεβαίωση και ή κατόπιν αυτής έκδοση τής αστυνομικής άδειας πού επιτρέπουν στους κατοίκους του Πειραιά και τής Αθήνας νά μετακινούνται από τή μιá πόλη στήν άλλη, αποτελούν αντίστοιχο των έσωτερικών διαβατηρίων πού τό Έλληνικό κράτος είχε θεσπίσει για τήν κυκλοφορία των ταξιδιωτών στό έσωτερικό τής χώρας [Διάταγμα «Περί των έσωτερικών του Κράτους διαβατηρίων», 28 Μαρτίου 1835]. Όπως τά τελευταία, έτσι και ή ιατρική βεβαίωση και ή αστυνομική άδεια αποτελούν τά μέσα πού άποσκοπούν στόν περιορισμό και τόν έλεγχο των κινήσεων του πληθυσμου και άναδεικνύουν τήν αποφασιστική σημασία τής παρουσίας των γιατρών και αστυνόμων. Μέσα από τή στενή συνεργασία των τελευταίων πιστοποιείται ή υγεία ή ή άρρώστια του πληθυσμου. Και τόν πρώτο λόγο σ' αυτή τή συνεργασία έχουν οί γιατροί. Αυτοί όνοματίζουν τήν υγεία ή τήν άρρώστια μέ επακόλουθο τήν έκδοση τής αστυνομικής άδειας».

Μάλιστα, ή συγγραφέας μās πληροφορεί ότι ό Πειραιάς είχε κατα-

τμηθεϊ «σέ τέσσερα τμήματα, μέ έπικεφαλης στό καθένα απ' αυτά ένα διορισμένο γιατρό ό όποιος επιδίδεται στή συγκεκριμένη και αναλυτική καταγραφή όλων τών παρατηρούμενων από αυτόν άρρωστων περιπτώσεων». Παρόμοια διαίρεση είχε γίνει και στήν Αθήνα τό 1849 στό πλαίσιο «μετατροπής τής άστυνομίας από δημοτική σέ διοικητική, σέ τέσσερα άστυνομικά τμήματα». Έπ' αυτού ή Κορασίδου κάνει τό ακόλουθο σχόλιο:

«Και οι δύο απόπειρες μπορούν να θεωρηθούν ότι εντάσσονται στο σύστημα καλύτερης επιτήρησης των κατοίκων των δύο παραπάνω πόλεων. Και οι δύο αποτελούν έκφραση του μεθοδικότερου και πιο συστηματικού έλέγχου που τό Υπουργείο Έσωτερικών επιδιώκει να επιβάλει. Και οι δύο αναδεικνύουν τή διαπλοκή τής κεντρικής μέ τήν τοπική έξουσία ή, καλύτερα, καταργούν τή διάκριση αυτή και προβάλλουν περισσότερο τήν αποφασιστική σημασία τής τοπικής έξουσίας. Τονίζουν τήν άστυνομική διάσταση, τόν άστυνομικό χαρακτήρα τής ιατρικής. Γιατί πρώτη κίνηση τής άστυνομίας είναι ή καταγραφή μέσα σέ ένα πλαίσιο, σέ ένα χώρο. Γιατί καταγραφή σημαίνει περιορισμός. Μέ τήν καταγραφή ή γενική, άοριστη και διάχυτη άπειλή τής άρρώστιας έξατομικεύεται, παίρνει συγκεκριμένη μορφή, συγκεκριμένο όνομα, έπάγγελμα, συνοικία και χρόνο εμφάνισης».

Τό ζοφερό ήθικό δίδαγμα αυτής τής παρατήρησης είναι ότι όποιοι νοσηροί έγκέφαλοι συνέλαβαν τήν ιδέα να επιβάλλουν τό 2020 παγκόσμια δικτατορία, άπενεργοποιώντας τά δημοκρατικά άντανακλαστικά των λαών, έπρεπε να τήν υλοποιήσουν καμουφλαρισμένα, στήνοντας ένα ντεκόρ φονικής πανδημίας. Έτσι, όταν στις 11 Μαρτίου 2020 ό Π.Ο.Υ. κήρυξε τήν πανδημία του κορωνοϊού, στήν ουσία ανακοίνωσε τήν έγκαθίδρυση μιās ύβριδικής, υγειονομικής δικτατορίας, χρησιμοποιώντας ως καταλύτη τήν «ιατρική/ύγειονομική άστυνομία». Ο τύπος του γιατρού-άστυνόμου, σέ συνδυασμό μέ τά τεχνολογικά έπιτεύγματα, προσφερόταν ιδανικά –όπως πλέον όλοι τό βιώσαμε στό πετσί μας– για τήν ψηφιακή επιτήρηση των πολιτών.

Γιά να διαπιστώσουμε τόν πονηρό ρόλο που έπαιξε ή Ιατρική (υπό τή μορφή τής «ύγειονομικής άστυνομίας») ήδη από τά τέλη του 19ου αιώνα μέ στόχο τήν κηδεμόνευση του Έλληνικού πληθυσμού, στρώνοντας έτσι τό χαλί για τήν έλευση τής σημερινής έποχής όπου θα άσκειτο μιá αναβαθμισμένη βιοέξουσία πάνω στους ανθρώπους, αξίζει να μελετήσουμε όσα αναφέρει ή Κορασίδου στό Έκτο Κεφάλαιο του βιβλίου της για τήν ιατρικοποίηση των οικογενειών μέ έπίκεντρο τά παιδιά (ό.π., σελ. 173 έπ.).

Στήν «ύγειονομική άστυνομία» ή συγγραφέας στεγάξει πρωτίστως «όλες εκείνες τίς πρακτικές που αναπτύσσονται προς τίς τελευταίες δεκαετίες του 19ου αιώνα στό πλαίσιο ενός γενικού προβληματισμού σχετικά μέ τή σπουδαιότητα τής αύξησης του πληθυσμού ως ένδειξη οικονομικής, κοινωνικής και πολιτιστικής προόδου και οι όποιες αποδίδουν ιδιαίτερη σημασία στήν εύρωστία και εύεξία του Έλληνικού πληθυσμού, στήν “καλλιτεχνία” του, όπως αποκαλείται».

Χαρακτηριστικό παράδειγμα ανάμιξης τής «ύγειονομικής άστυνομί-

ας» στόν ιδιωτικό βίο τῶν πολιτῶν εἶναι ἡ τροπολογία πού ἀφοροῦσε τό ἄρθρο 161 τοῦ Ἀστικοῦ Νόμου καί εἰδικότερα τήν προσθήκη παραγράφου, σύμφωνα μέ τήν ὁποία ἕκαστος τῶν μελλονύμφων ὀφείλε νά προσαγάγει «ἐνορκον πιστοποιήσιν δύο ἰατρῶν περί τοῦ ὅτι δέν ὑπάρχει τό ἐν τῷ ἄρθρῳ 132 ὀριζόμενον κώλυμα πρὸς γάμον ἐκ νοσήματος τοῦ μελλονύμφου» (βλ. τό Ὑπόμνημα πρὸς τήν Βουλὴν περί κωλυμάτων γάμου ὑπὸ ἰατρικὴν ἔποψιν τοῦ ἰατροῦ-βουλευτῆ Τήνου Ι. Ζαλλώνη, ὅπως ἀναφέρεται ἀπὸ τὴν Κορασίδου, ὁ.π., σελ. 182).

Τό σχόλιο τῆς συγγραφέως πού ἀκολουθεῖ εἶναι κρίσιμο:

«Ἡ ἐξέλιξη αὐτὴ ἀντανακλᾷ πολὺ καθαρά μιὰ ὀλοκληρωμένη ἀποψη περί εὐρωστίας τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ πού μπορεῖ νά θεωρηθεῖ ὡς πρῶιμη ἔκφραση τοῦ εὐγονισμοῦ, ὁ ὁποῖος θά γνωρίσει τήν πλήρη ἐκδήλωσή του ἐπὶ ναζιστικῶν ἡμερῶν. Ὅφεις τῆς ἀποψης αὐτῆς συναντᾶμε καί σέ ἄλλα κείμενα τῆς ἐποχῆς, πού ἐπιχειροῦν ὅμως μιὰ μεγαλύτερη ἐναρμόνιση μεταξύ εὐρωστίας καί ἠθικῆς καί δέν πριμοδοτοῦν πάντως ὡς καθοριστικῆς σημασίας τὴν κρατικὴ παρουσία, κηδεμονία καί ἐπιτήρηση στὴν ιδιωτικὴ ζωὴ τοῦ Ἑλληνικοῦ πληθυσμοῦ».

Τέλος, ἡ λογικὴ τῆς «ιατρικῆς/ὑγειονομικῆς ἀστυνομίας» ἀποτυπώνεται στόν «ἀναγκαστικὸ ἐμβολιασμὸ τῶν παιδιῶν», ὁ ὁποῖος θεσπίσθηκε μέ τό διάταγμα τοῦ 1835 «περί εἰσαγωγῆς τοῦ ἐμβολιασμοῦ τῆς δαμαλίδος» ἤδη ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο τῆς ζωῆς τους. Ἡ Κορασίδου ἀναφέρει ὅτι «σέ περίπτωση ἀποτυχίας τοῦ πρώτου ἐμβολιασμοῦ, καί μόνο μετὰ τὴ διενέργεια τοῦ τρίτου, ἀπαλλάσσεται κανεὶς ἀπὸ τὴν ὑποχρέωση ἐμβολιασμοῦ» (ὁ.π., σελ. 188). Ἐπομένως, ἡ κατάσταση πού ἐπικρατοῦσε τότε δέν διαφέρει πολὺ ἀπὸ τίς ἐπαναλαμβανόμενες δόσεις ἐμβολιασμοῦ πού καθιερώθηκαν ἐπὶ κορωνοϊοῦ. Ὁ ἐξαναγκαστικὸς χαρακτήρας τοῦ ἐμβολιασμοῦ κατὰ τῆς εὐλογιᾶς περιγράφεται ἀπὸ τὴν συγγραφέα ὡς ἐξῆς:

«Οἱ γονεῖς, ἐπιμελητές ἢ ἐπίτροποι παιδιῶν πού δέν ὑποβάλλουν σέ ἐμβολιασμὸ κατὰ τὸν προσδιορισμένο χρόνο, δηλαδή τὸν πρῶτο χρόνο τῆς ζωῆς τους, τὰ παιδιά τους ἢ αὐτὰ πού ἔχουν ὑπὸ τὴν ἐπιμέλειά τους, τιμωροῦνται μέ πρόστιμο τουλάχιστον δέκα δραχμῶν. Τὸν ἐπόμενο χρόνο τῆς ζωῆς τους, ἂν καί πάλι τὰ παιδιά δέν ὑποβληθοῦν σέ ἐμβολιασμὸ, αὐτὸς διενεργεῖται ἀναγκαστικά ἀπὸ τίς ἀρχές. Ἀκόμη, τὰ παιδιά αὐτὰ τίθενται ὑπὸ ξένη ἐπιμέλεια καί ὑπὸ τὴν ἐπιτήρηση τῶν ἀρχῶν μέ ἔξοδα τῶν «ἀπειθῶντων» γονέων, ἐπιμελητῶν ἢ ἐπιτρόπων μέχρις ὅτου παρέλθει ὁ χρόνος τοῦ ἐμβολιασμοῦ. Σέ ὅποιον ὅμως, στὴν περίπτωση αὐτῆ, ἀπομακρύνει γιὰ ἕνα διάστημα μὴ ἐμβολιασμένο παιδί καί τό ἐξαιρεῖ ἀπὸ τὴν παραπάνω διαδικασία, ἐπιβάλλεται, ἐκτός ἀπὸ τό πρόστιμο, καί κράτηση τό πολὺ μιᾶς ἐβδομάδας, καί ἂν ἐπιδείξει «περαιτέρω ἀπειθειαν» κράτηση τριῶν μηνῶν. Ἀκόμα, σύμφωνα μέ τό παραπάνω διάταγμα, ἀπαγορεύεται ἡ εἴσοδος στὰ σχολεῖα, τὰ τεχνικά καταστήματα καί στό στρατό σέ ὅσους δέν πέρασαν τὴν εὐλογία ἢ δέν ἐμβολιάστηκαν».

Όπως σημειώνει ή Κορασίδου, τό άνωτέρω διάταγμα άποτελεϊ «ένα από τά πρώτα κρατικά κείμενα πού έπιχειρεϊ μέσω τής ποινικοποίησης νά προλάβει μιá πρακτική πού θά άρνιόταν νά άποδεχτεί μιá σχετικά πρόσφατη ανακάλυψη χωρίς όρατά άκόμη άποτελέσματα και τήν ιατρική παρέμβαση στη ζωή τών ανθρώπων».

Βαρύνουσας σημασίας είναι και ή πληροφορία ότι οί γιατροί, οί χειρουργοί ή οί δημόσιοι έμβολιαστές πού διενεργούσαν τόν έμβολιασμό στις διάφορες κοινότητες του Έλληνικού κράτους όφειλαν «νά συγκροτούν στό τέλος κάθε χρόνου κατάλογο με τά όνόματα όλων τών έμβολιασμένων τής κοινότητας», οί όποιοι άποστέλλονταν στό Υπουργείο Έσωτερικών. Για τή διενέργεια του έμβολιασμού ό δήμαρχοι όφειλαν νά τηρούν κατάλογο όλων τών προσώπων πού έπρεπε νά ύποβληθούν σε έμβολιασμό με βάση τόν «άντίστοιχο κατάλογο τών γεννήσεων και θανάτων πού μελλοντικά έπρόκειτο νά θεσπιστεί».

Η Κορασίδου προβαίνει σε μιá διαπίστωση, ή όποία μās βοηθά νά συνειδητοποιήσουμε τήν ιδιάζουσα βαρύτητα πού είχε ή πράξη του έμβολιασμού στό νεοσύστατο Έλληνικό κράτος, μολονότι μάλιστα ή μέθοδος αυτή δέν ήταν άκόμη έπαρκώς δοκιμασμένη (ό.π., σελ. 190):

«Ο έμβολιασμός, μέσω τής θεσμοθέτησης τής καταγραφής του, αναδεικνύεται σε μιá εξίσου σημαντική και άποφασιστική με τή γέννηση, τό γάμο και τόν θάνατο στιγμή τής ζωής του ανθρώπου, τήν όποία στό μέλλον θά ακολουθήσουν πολλαπλές ιατρικές καταγραφές, δηλωτικές τής αναζήτησης, επέκτασης, έπιβολής, διάδοσης και διείδυσης τής ιατρικής στό σώμα του Έλληνικού πληθυσμού».

Η διείδυση αυτή δέν φαίνεται νά συνάντησε καμία σοβαρή αντίσταση εκ μέρους τών Έλλήνων πολιτών, όπως ακριβώς συνέβη και 186 χρόνια μετά, στην έποχή του κορωνοϊού, ό όποιος βεβαίως ούδεμία σχέση έχει με τήν επικινδυνότητα τής ευλογιάς ή τής χολέρας!

Οί ήμέτεροι, σοφολογιότατοι διαχειριστές τής πανδημίας του κορωνοϊού, αν ήθελαν νά ξεπατικώσουν τις πρακτικές του μετακαποδιστριακού κράτους, θά ήταν άρκετό νά μελετήσουν λίγες σελίδες από τό παραπάνω βιβλίο τής Μαρίας Κορασίδου, από τό όποιο προκύπτει ότι λοκνιάουν με άδειες μετακίνησης και βραδινή άπαγόρευση κυκλοφορίας ύπήρχαν ήδη από τό 1854, ενώ έξαναγκαστικοί έμβολιασμοί ήδη από τό 1834!

Καθώς ό Π.Ο.Υ. έκρυσσε ήδη τόν κώδωνα κινδύνου για τήν έλευση τής νέας πανδημίας, είναι πολύ πιθανό, άργά ή γρήγορα, νά ξαναζήσουν οί άμοιροι λαοί τήν κτηνωδία τής υγειονομικής δικτατορίας, ή όποία ένδέχεται νά είναι άκόμη πιό έπιθετική σε σχέση με εκείνη τών έτών 2020-2022, έφ' όσον βεβαίως ό ίός πού θά εξαπλωθεί (όρθότερα: εξαπολυθεί) πρόκειται νά είναι πολύ πιό επικίνδυνος σε σύγκριση με τόν κορωνοϊό.

Κωνσταντίνος Βαθιώτης

τέως Αναπλ. Καθηγητής Νομικής Σχολής Δ.Π.Θ.